

God dienen door de Geest

Hugo Binning

— uitgave van: —

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 27

1. Glorie aan God	Christmas Evans
2. Bidden in alles	David Clarkson
3. Het goede bewaren	John Newton
4. De hel ontkomen	Thomas Vincent

Jaargang 27 – nummer 5 – april 2025

Toelichting bij foto:

Wie gelooft dat hij niet meer is dan een dier, zal zich alleen met de eigen verlangens en lusten bezighouden. 'De mens, die in waarde is, en geen verstand heeft, wordt gelijk de beesten, die vergaan' (Ps. 49:21), citeert Hugo Binning. Wanneer een mens leeft in het bewustzijn van zijn Schepper, in het verlangen om zijn ziel te verzadigen met het goede, en zich laat leiden door de Geest van God, dan, zo schrijft Binning, klimt uw ziel omhoog op de vleugels van heilige verlangens naar een beter leven dan de wereld biedt. Laat ons dan met onze harten niet blijven hangen aan het aardse en het zichtbare, maar onze harten verheffen tot Hem Die Zich in Woord, in sacrament, en in Zijn gemeente aan ons wil schenken. Hij maakt ons waarlijk mens, omdat Hij in Zijn Zoon waarlijk mens geworden is. Door Zijn Geest ontvangen we genadig het eeuwige leven en overvloed.

Bronvermelding

Bron: Hugh Binning, *The Sinner's Sanctuary – Being Forty Sermons on the Eighth Chapter of Romans* (1670), preek XVI.

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

God dienen door de Geest

Die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest. Want die naar het vlees zijn, bedenken wat van het vlees is; maar die naar de Geest zijn, bedenken, wat van de Geest is.

Romeinen 8:4b-5

Heeft u geen verlangen om God te dienen? Ziet u niet dat er zoveel redenen toe zijn? Godsdienst is het meest redelijke in de wereld. Dan heb ik het niet over de geopenbaarde verborgenheden van het geloof die ver boven ons verstand uitstijgen, hoewel die niet strijdig zijn met de logica. Maar buiten dat is er niets in de godsdienst dan de zuiverste logica.

Dat geldt zelfs voor de aspecten die voor ons mensen het allermoeilijkst zijn. Zoals het matigen van onze lusten en zondige verlangens, maar ook onze levenswandel. Alles wat van een christen wordt gevraagd, heeft aantoonbaar goede redenen. Neem bijvoorbeeld het tekstvers. Er is niets dat voor een mens harder klinkt en moeilijker lijkt dan de overwinning op het vlees en het afstand nemen van zinelijke en aardse zaken.

Maar tegelijk is er ook niets in de wereld dat een mens meer siert, verfraait en verheft boven de dieren. Want zelfs natuurlijke mensen die het zaligmakende licht missen, hebben iets van de schoonheid hiervan ingezien. Zelfs mensen die in de duisternis leven, zijn desondanks geraakt door iets van de schoonheid ervan. Daardoor beschouwden ze de hele wereld als dwaas en grof, omdat die zich laat leiden door zulke lage zaken en er verslaafd aan raakt.

Ik zie twee bronnen waaruit alle verontreiniging en chaos op aarde voortkomen. De eerste oorzaak is dat we God niet kennen. We zijn onverschillig tegenover Hem en kennen Hem niet als de eeuwige Geest en Levensbron. De tweede oorzaak is dat we onszelf niet kennen en niet weten dat we een ziel hebben.

We hebben een onsterfelijke ziel die ontspringt uit de Levensbron. De ellende van de mens is dat hij daar zelden bij stilstaat. Hij bedenkt niet dat hij een onsterfelijke ziel heeft en denkt niet na over zijn verhouding tot de Levensbron die elke ziel geschapen heeft. Daarom verlaagt de mens zichzelf om de verlangens van het vlees te bevredigen.

Dit is werkelijk het begin van het christendom: mensen af te brengen van deze lage gedachten en bezigheden en hen tot het besef te brengen dat ze een onsterfelijke ziel hebben. O, wat zal een christen zich schamen als hij zichzelf in dat licht ziet en het beeld van een beest in zijn natuur bemerkt. Als hij ontdekt dat het kostbaarste wat hij heeft, zijn ziel, slaaf is en gebonden aan het slechtste deel van hem, namelijk zijn vlees.

De mens zou het geloof niet anders kunnen zien dan als het ware sieraad dat zijn natuur volmaakt zou maken, als hij de aard van zijn natuur bedachtzaam zou overdenken. Hij zou na moeten denken over zijn goddelijke oorsprong. Zijn ziel, zijn diepste wezen, is meer dan zijn lichaam. Hij zou ontdekken hoe de ziel de mens verheft boven een dier.

Het verstand zal zeggen dat de geest de macht moet hebben over het lichaam en dat aansturen. Het vlees is slechts de slaaf van de geest. Er is niets anders dat het ware en unieke welzijn van de mens uitmaakt behalve dat wat de geest verfraait en verbetert. En de rede zal zeggen dat alle uiterlijke dingen, waar de mens zo naar hunkert, hem als mens niet beter zullen maken. Integendeel, hij is juist daarin gelijk aan de beesten.

Want het geluk van de mens ligt hier helemaal niet in. Het geluk van de mens ligt in een hoger en geestelijk goed, wat dieren niet kunnen bereiken. Hij alleen kan onze onsterfelijke geest vervullen. Alleen als we uit Hem leven zullen we niet verloren gaan.

De aard van de menselijke natuur toont dit overtuigend aan. Nu kunnen we bij onszelf denken: o, hoe ver ben ik dan afgeweken van

mijn oorspronkelijke staat! Hoe diep ben ik afgefallen van die edele en koninklijke waardigheid waarin God mij heeft geschapen. Hij drukte het stempel van Zijn eigen beeld op mij! Hoe kan het dat ik een slaaf en knecht ben geworden van dat verderfelijke en mensonwaardige deel van mij, namelijk mijn vlees? Ik raad u aan in te keren tot uzelf, om deze vragen aan uw eigen hart te stellen. 'De mens, die in waarde is, en geen verstand heeft, wordt gelijk de beesten, die vergaan' (Ps. 49:21).

Werkelijk, wij zijn als beesten geworden omdat we niet zien dat we mensen zijn, die bij de schepping ver boven de dieren verheven zijn. Door niet stil te staan bij de onsterfelijke en geestelijke aard van onze ziel, hebben we in zekere zin de aard van dieren gekregen. Ja, van stervende beesten. Het christendom gaat om de herschepping van een beest in een mens, zoals de zonde de mens in een beest heeft misvormd. Dit is de juiste uitwerking van het christendom – om de mensheid te herstellen, te verheffen en te zuiveren van alle onreinheid en verdorvenheid uit de onderwerping aan het vlees. Daarom beschrijft de apostel de aard ervan en toont hij ons het grote verschil tussen de natuurlijke mens en een christen.

De ware aard van dingen is in zichzelf duister en verborgen, maar komt tevoorschijn door hun werken en handelen. Zo worden hun neigingen en natuur bekend. Genade is werkelijk een zeer geestelijke zaak. Het wezen ervan is verheven. Maar zoals Christus niet verborgen kon blijven in een huis, zo kan genade niet verborgen blijven in het hart. Wanneer genade werkzaam is, zal het openbaar komen. Christus kan makkelijker aan het oog onttrokken zijn in een huis dan in een hart. Want als Hij werkzaam is om hart en ziel te herstellen en terug te brengen in hun oorspronkelijke waardigheid en voortreffelijkheid boven het vlees, zal dit ongetwijfeld een zekere tijd beroering in de mens geven.

U kunt zich niet voorstellen dat een nieuwe regering zonder slag of stoot geïnstalleerd wordt, overheersers verdreven en wettige en rechtmatige eigenaren in hun rechten hersteld worden, en dat dit

verborgen blijft. Zo'n omwenteling zal de fundamenteën van een koninkrijk doen schudden. Zo gebeurt ook het herstel van de ziel in haar rechtmatige bezit en heerschappij over het vlees en het verdrijven van die tirannieke en verachtelijke overweldiger niet ongemerkt. Het kan niet plaatsvinden zonder dat de mens het ten volle voelt en er in zekere zin door lijdt.

Nu wordt de aard van het christendom vooral duidelijk in twee zaken. Allereerst in wat het bedenkt en waarvan het geniet. En ten tweede wat de gevolgen er van zijn voor ons leven. Het ware leven wordt vooral zichtbaar in iemands hart en levenswandel. Iets wat voelt, denkt en geniet, leeft. Zo geldt ook: iets wat beweegt en wandelt, leeft. Een omschrijving van de natuur van de christen vinden we in Romeinen 8, vers 1: 'Die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest' (Rom. 8:1). Hij wordt gekenmerkt door de uitwerking van die natuur. Ten eerste geeft hij om en geniet hij van de geestelijke dingen. Die bepalen zijn innerlijke gedachten, genegenheden, zijn bedoelingen en overpeinzingen. Al zijn gevoelens worden op geestelijke zaken gericht. En vervolgens is een christen iemand die naar de Geest wandelt. Zijn handelen volgt het pad van gehoorzaamheid, en komt voort uit de innerlijke smaak die hij heeft voor de dingen van God.

Het heeft dus een zeer goede reden dat een christen zo wordt genoemd: iemand die naar de Geest wandelt. Dat kenmerkt hem, daarin blijkt zijn aard. Of je nu kijkt naar de oorsprong van het christendom, of naar het belangrijkste onderwerp, of naar het hoogste doel ervan, het verdient deze benaming. De oorsprong ervan is zeer hoog; zo hoog als deze eeuwige Geest, zo verheven als de God van de geesten van alle vlees (naar Num. 16:22).

Alles weerspiegelt zijn oorsprong en heeft op een bepaalde manier deel aan de aard van haar bron. 'Wat uit de Geest geboren is, dat is geest' (Joh. 3:6). Wat geboren is uit God, Die Geest is, moet geest zijn. Hoe koninklijk is die afkomst! Hoe verheft dat de natuur van een mens! Werkelijk, in welk hoog milieu een mens ook geboren

wordt, het heeft slechts waarde in zijn fantasie. Titels geven geen werkelijke grootheid. Alleen wie geboren is uit de Geest, is werkelijk van adel. Alleen dit verheft een mens uit de laagste lagen van de massa.

Er is geen intrinsiek verschil in afkomst. Het verschil wordt gemaakt door de wedergeboorte, de geboorte uit God. Verschillen in rangen of standen zijn door mensen gemaakte verschillen. Maar dit is het echte onderscheid. Want de wedergeboorte drukt het beeld van die gezegende Geest in een mens af.

Dit nieuwe schepsel is niet op een natuurlijke manier verwekt. Het vindt zijn oorsprong niet in menselijke overtuigingskracht of in verleidelijke woorden van menselijke wijsheid. Er ligt geen weldaad of oordeel van buitenaf aan ten grondslag. Geen onderwijs, overtuiging, verleiding of verschrikking kan u tot een christen in de geest maken. Niets kan u tot christen maken dan alleen de Geest die waait wanneer Hij wil en die u herschept. De kracht die uw hart verandert en het opheft naar omhoog, moet wel van boven komen.

Jezus Christus daalde vanuit de hemel op aarde. Hij nam ons vlees aan, opdat de almachtige Geest zou neerdalen om onze geest te veranderen en van de aarde naar de hemel te verheffen. Wij zaaien het zaad in de aarde van de mensenharten. En helaas krijgt het slechts in weinig zielen ingang. Het valt vaker bij de weg en kan zo niet doordringen tot de vruchtbare grond van het hart. Zonder hemelse kracht zal het zaad niet ontkiemen; dat gebeurt pas als de Geest u herschept door het onvergankelijke zaad van het Woord.

Daarom zouden we er ons niet meer over moeten verwonderen dat Gods Woord en Zijn genademiddelen niet meer christenen verwekken. Ik verbaas me er eerder over dat er ook maar één nakomeling van Adam herboren wordt en de grote waardigheid ontvangt om uit de Geest geboren te worden. O, christenen zouden op hun hoge afkomst moeten letten, zich daarover verwonderen en zich inspannen om aan dat beeld gelijk te zijn.

Wat een krachtige aansporing zou het zijn om meer en meer gelijkvormig te worden aan Hem en steeds meer naar de Geest te wandelen dan naar het vlees als u gelooft en er over nadenkt dat u afstamt van die ongeschapen Geest. Niets verheft de geest van koningskinderen meer dan wanneer ze denken aan hun koninklijke geboorte en waardigheid. Hoe hoort de overweging hiervan uw geest te vormen? We zeggen toch weleens: adeldom verplicht? Als u beseft van wat voor hoge komaf u bent, zult u zich inspannen om te leven in overeenstemming met uw hoge roeping.

O, dat we de aansporing van Paulus ter harte zouden nemen. 'Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus. [...] Opdat het zij, gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in de Heere' (1 Kor. 1:30-31). Het is werkelijk onmogelijk dat een ziel die vervuld is van de overdenking van zijn koninklijke afkomst van God, nog zou kunnen roemen in het bedenken van aardse dingen (vgl. Fil. 3:18). Zo'n ziel kan de roem in God niet bevatten en ook niet in zich houden.

'De eer van velen is in hun schande' – zij zouden zich moeten schamen over hun zonde. Maar stel dat ze roemen in geoorloofde zaken, wat op zich geen schande is? Dan is het voor een christen zeker een grote schande om daarin te roemen of zich er beter door te voelen. Als we voortdurend voor ogen hebben dat we uit God zijn en uit God geboren zijn, welke kracht denkt u dat verleidingen of aansporingen tot zonde dan nog over ons zouden hebben? 'Wij weten, dat een ieder, die uit God geboren is, niet zondigt; maar die uit God geboren is, bewaart zichzelf, en de boze vat hem niet' (1 Joh. 5:18).

Als deze overweging echt in ons hart gegrift is, zal dit ons verheffen boven alle vleselijke overdenkingen. Het zou de zonde afschuwelijk en verachtelijk maken en we zouden die zien als de grootste schande voor onze natuur. De zonde gebruikt haar kracht en overmacht om ons te laten vergeten wie we zijn en tot wie we in relatie staan. Zij wil ons dronken voeren met de vuiligheid van de wereld, met jaloezie en argwaan, zodat we onze hoge geboorte en staat vergeten en verleid worden tot zonde.

Wilt u een middel hebben om alle vurige pijlen van de boze uit te blussen? Neem dan het schild van het geloof, want dit is het middel tegen de verzoeking. Nehemia zei: 'Zou een man als ik vluchten' (Neh. 6:11)? Zou ik, die uit de Geest geboren ben, zou ik die uit God in Christus ben, mij verlagen tot zulke onwaardige en lage dingen? Zou ik mijn Vader ontteren en mijzelf te schande maken?

De koninklijke zetel van het geloof is in de geest van de mens, en zo is hij één naar de Geest. 'En dat gij zoudt vernieuwd worden in de geest van uw gemoed' (Ef. 4:23). Door zijn hoge afkomst, moet het de hoogste en meeste eervolle plaats in de hele schepping hebben. En dat is in de geest van een mens. Daarbuiten is er in deze lage wereld geen geschikte plaats. De Wijsheid zegt: 'Mijn zoon! geef mij uw hart' (Spr. 23:26). De Wijsheid vraagt niets dan het hart. Het hart is het centrum van de koninklijke stad in de ziel van de mens. 'Want daaruit zijn de uitgangen des levens' (Spr. 4:23), die in al haar leden vloeien. Denk niet dat genade zich ook maar een ogenblik buiten het hart in de uiterlijke mens kan vestigen. Alsof u het geloof naar wens kunt aanbrengen in uw gezichtsuitdrukking of uw manier van spreken. Alleen wanneer u met uw hart gelooft, is er genade.

Het geloof is geestelijk en vindt haar plaats slechts in de geest. De beste plek om iets te bewaren en goed te houden is die plaats die de juiste voorwaarden daarvoor geeft. Alles past dan precies bij elkaar. Voor heel verschillende dingen werkt het zo niet. Denk aan een vlam die zonder brandstof zal uitdoven tussen koude stenen. Het hemelse vuur, neergedaald in de wereld, kan zich niet voeden met iets van de wereld. Het zal uitdoven, tenzij het de onsterfelijke geest eeuwig voedsel geeft, en uw hart uiteindelijk brandend in u is (vgl. Luk. 24:32). Zo keert dit vuur als het ware terug naar haar oorsprong.

Mijn geliefden, denk niet dat u ware godsdienst kunt laten zien, terwijl uw hart een onrein graf is. Als u uw hart niet opent voor Christus zal Hij niet in u wonen! Deze verheven Gast zal niet in een van de voorsteden wonen, als u Hem niet in het paleis ontvangt.

En werkelijk, ons hart is te onwaardig voor deze waardige Gast! Het is zo verontreinigd door de zonde. Hoe walgelijk is het? Maar als u Hem binnenlaat, zal Hij het wassen en reinigen om plaats te maken voor Zichzelf.

Wilt u weten wat een christen kenmerkt? Hij is iemand die om zijn ziel geeft. Hij onderzoekt hoe die gesteld is. En hij ontdekt dat alles zo onoverzichtelijk en verward is, zo wankel. Daar heeft hij zijn handen zo vol aan, dat hij geen tijd heeft om op te gaan in de dingen van de wereld. Het is de ellende dat de mens zo volledig naar buiten is gericht en alleen bezig is met uiterlijke zaken. En dat is nou juist het kenmerk van een dier. Dat kan niet stilstaan bij wie hij is. Een beest gaat volledig op in wat het ziet, hoort, ruikt, proeft en voelt.

Er is niets waarin mensen zich meer aanpassen aan dieren dan in deze dingen. Dat we niet in en tot onszelf spreken, niet tot onszelf inkeren, maar volledig opgaan in uiterlijke zaken. Zo gaat het met ons als met iemand die altijd maar bezig is met andermans zaken, maar nooit aan zijn eigen zaken denkt. Zijn bezit moet wel vervallen; alles moet hem wel uit de hand lopen.

Werkelijk, terwijl wij ons onderdompelen en verdiepen in uiterlijke zaken, komt onze ziel om. Ons innerlijk wordt meegesleurd. Al het onze is een enorme puinhoop. Daarom roept het christendom allereerst de dwalende en ijdele geest van de mens in zichzelf terug. Denk aan psalm 77 vers 7: 'In de nacht overlegde ik in mijn hart'. Dat is een aansporing om zichzelf ijverig te onderzoeken.

O, hoe ontdekt hij dat alles uit de pas loopt. Het is als een verwaarloosde tuin, helemaal overwoekerd. Het is als een onbewoond huis! Alles lekt! Kortom, het is totaal vervallen omdat het helemaal verwaarloosd is.

De omkeer van de verloren zoon kwam toen hij tot zichzelf inkeerde: 'Tot zichzelf gekomen zijnde' (Luk. 15:17). Werkelijk, zonde is niet alleen een afkeer van God. Zonde verwijdt ons van onszelf,

van onze ziel, van ons eigen geluk. In haar bezetenheid verlamt ze de rede en weerhoudt ze ons ervan om tot onszelf in te keren.

Maar genade betekent een omkeer, niet alleen naar God toe, maar ook naar onszelf. Genade brengt een mens tot zichzelf. Daarom lezen we in 1 Koningen 8 vers 47 over het volk Israël dat zij 'het weer ter harte nemen zullen, dat zij zich bekeren'.

Het is de meest inspannende ijdelheid om hemel en aarde te doorzoeken. Het is het meest vergeefse werk om zo bezig te zijn met alles buiten onszelf, om andere dingen te onderzoeken, maar ondertussen niet stil te staan bij wie we zelf zijn. 'Want wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint, en lijdt schade aan zijn ziel' (Matth. 16:26)? Want dat gaat om hemzelf! Welk voordeel heeft het om alles te weten en de eigen ziel niet te kennen? Welk nut heeft het om overal heen te gaan behalve waar we horen te zijn?

Welnu, een christen is iemand die opgeroepen wordt zijn zinloze, onbenullige bezigheden in de steek te laten. Hij is iemand die het meeste bezig is met zijn ziel en geest. Hij onderzoekt hoe hij alle slechtheid die hij in zichzelf vindt, kan herstellen. Ja, hoe zijn kwalen genezen worden en hoe hij van alle vuilheid gereinigd wordt.

De opdracht waar hij zich mee bezighoudt, is: 'Was uw hart van boosheid' (Jer. 4:14). Hij doet er alles aan om nutteloze gedachten uit zijn hart te weren. Hij wil dat het een tuin is die zoete vruchten voortbrengt voor zijn Liefste. Hij is bezig het te vernieuwen en te versieren met de nieuwe mens om zich voor te bereiden op de grote dag dat onze Bruidegom verschijnen zal om de bruiloftsmaaltijd te houden.

Hoewel hij vleeselijk is, is hij het meest bezig met de vraag hoe hij zijn geest kan herstellen tot die oorspronkelijke schoonheid en voortreffelijkheid, naar het beeld van God. Hoe hij bekleed kan worden met nederigheid. Hoe hij het sieraad van een zachtmoedige en stille geest kan aandoen, dat beschouwt hij als zijn schoonheid. Hoe hij

zijn eigen geest kan beheersen, dat is de enige ware standvastigheid die voor hem telt. Hij beschouwt het als een grotere heerlijkheid en overwinning om zichzelf te overwinnen dan zijn vijand. Hij beschouwt het als de nobelste vergelding om niet te handelen zoals degenen die hem kwaad doen. Het redden van zijn geest en ziel biedt hem de grootste winst en het hoogste voordeel. Alles wat hij daarvoor verliest, is onbeduidend. Hij streeft ernaar Jezus Christus in zijn hart te ontvangen. Dit is de schat waar hij naar graaft, terwijl hij alles wat hij moet opgeven als drek beschouwt.

Als u een christen naar de Geest bent, dan bent u ongetwijfeld op deze manier met uw geest bezig. Anderen houden zich bezig met vleselijke begeerten. Aan dit kenmerk kunt u hen herkennen.

Arm schepsel, dat nog nooit opgemerkt heeft dat u een onsterfelijke ziel hebt die dit stof, dit verdorven vlees, zal overleven. Wat zult u doen als er geen lichaam meer is om te verzorgen? Als uw ziel uw lichaam verlaten heeft, en voor eeuwig zal leven met een boos geweten? Als u eeuwig gekweld wordt door die worm, de bittere herinnering aan uw leven, toen u uw ziel negeerde en er totaal geen acht op sloeg? U zult voor eeuwig opgesloten zijn in uw eigen slechte geweten. Waarom? Omdat u geen tijd aan uw ziel besteedde toen u gelegenheid daarvoor had. U besteedde al uw tijd aan andere dingen. Is de vergelding niet rechtvaardig?

Het christendom daalt neer van de Vader der geesten tot in de geest van een mens, om daar een tijdje te verblijven. Uiteindelijk verheft het de geest van de mens en verenigt hem met de eeuwige Geest. Zijn oorsprong was hoog en goddelijk; zijn einde ook. Het komt voort uit de Bron en keert met het hart van de mens naar de Bron terug, om er weer in op te gaan.

Dit maakt de ware godsdienst voortreffelijker dan alles waar u zich mee bezighoudt. Hij verheft de geest van een mens tot God! De geest zal nooit rusten totdat hij bij de Bron is. Onze geest bestaat – met eerbied gesproken – uit vonken en splinters van dat goddelijk

Wezen. De zonde heeft die totaal ondergedompeld in het vlees en de wereld. In die staat blijft hij totdat genade komt, hem vernieuwt en uit die mesthoop trekt en zuivert. En dan is er de voortdurende strijd om te groeien, tot hij opgegaan is in, of bezielde is met de Geest waaruit hij voortgekomen is. Totdat hij volkomen één is met het goddelijk Wezen.

U kent Christus' hogepriesterlijke gebed: 'Opdat zij één zijn, zoals Wij Eén zijn; Ik in hen, en Gij in Mij; opdat zij volmaakt zijn in één' (Joh. 17:22-23). Dan is de geest tot volmaaktheid gekomen, dan zal hij rusten van zijn arbeid, wanneer hij één is met Hem. Hij is het enige Middelpunt. Bij Hem vindt hij onvergankelijke rust.

U merkt dat alle verlangens en gevoelens van de heiligen omhoog gericht zijn. Zij smachten naar eenheid met Hem. Zij verlangen ernaar vertrouwelijk met de Heere te zijn. Daarom is een christen iemand die naar de Geest wandelt. Hij verlangt om volledig geestelijk te zijn, om het aardse huis van deze tabernakel op te geven en overkleed te worden met dat hemelse huis. Met Paulus beseft hij dat zijn lichaam niet zijn werkelijke thuis is. Zijn lichaam scheidt hem van de Heere. Hij zou die muur graag neerhalen zodat zijn geest thuis kan komen bij de Heere.

Salomo zegt: 'Wie merkt, dat de adem van de kinderen der mensen opvaart naar boven, en de adem der beesten nederwaarts vaart in de aarde' (Pred. 3:21)? Werkelijk, de natuurlijke beweging van de geest zou opwaarts moeten zijn, naar God die hem gaf. Wanneer dit broze en gebroken vat, wat het lichaam toch is, wordt afgebroken, zou zijn hogere en zuiverder natuur zich opwaarts moeten bewegen naar de hemel. In tegenstelling tot de dierlijke geest, die met het lichaam, terugvalt op de aarde en ontbindt.

Als ik stilsta bij de ellendige wanorde die de zonde in de wereld heeft gebracht, zie ik dat alles in de mens is ontaard, zowel zijn hart als zijn wandel. Ja, de mens is zo beestachtig geworden dat vleselijke en zinnelijke lusten volledig over hem heersen. Een

ernstige en grondige beschouwing hiervan zou een mens tot twijfel kunnen brengen en hij zou zich de vraag kunnen stellen of er werkelijk enig verschil is tussen mens en beest. Of de geest van een mens wel werkelijk van een hogere komaf is dan de geest van een beest. Echt waar, het zou u bijna doen geloven dat er geen onsterfelijke geest in de mens is. Hoe zou hij anders zijn hele leven als een beest, als een slaaf allerlei begeerten kunnen najagen? U vraagt zich misschien af hoe het mogelijk is dat er een geest in de mens is die naar de hemel kan opstijgen als u geen enkele beweging in die richting opmerkt.

Ik smeed u te overpeinzen dat er twee mogelijkheden zijn: de geest moet óf opstijgen óf neerdalen wanneer hij het lichaam verlaat. Net zoals de geest nu hij in het lichaam is in zijn verlangens en streven opstijgt of neerdaalt. Er is een onmiskenbaar verband tussen deze twee. De richting die de geest in dit leven kiest, de kant die hij op wil, die weg zal hij voor eeuwig gaan.

Geliefden, blijft u zich steeds neerbuigen naar de aarde? Blijft u toegeven aan uw vleeselijke verlangens? Blijft u zich afkeren van stil te staan bij de eeuwigheid? Blijft u zich richten op aardse en tijdelijke zaken? Blijft u denken dat u uiteindelijk toch naar de hemel zult gaan?

Nee! Nee! Bedrieg uzelf toch niet! Dit leven en de eeuwigheid vormen namelijk één rechte lijn: óf hemelwaarts óf aardsgericht. Het einde is gelukzaligheid óf ellende! Aangezien u altijd aardsgericht bent geweest, zult u na uw dood niet op kunnen varen. U volgt uw eigen weg, waartoe u uw geest omvormde. En dat is naar de aarde, ja, ónder de aarde – naar de hel! Dáár voelt uw geest zich het meest thuis. Daarheen zal uw ziel gaan, vallen als een steen.

Maar wilt u dat uw ziel opvaart naar de hemel zodra zij de gevangenis van het lichaam verlaat? Let er dan op. Bekeer u en worstel terwijl u nog leeft! Is het uw strijd om u op God te richten? Hebt u de gelukzaligheid in Hem ontdekt? Is dat het voornaamste voor u

en spant u zich in om uw verlangens op Hem te richten? Wendt u zich af van uw pogingen om uw menselijke begeerten te vervullen? Wendt u zich af van uw liefde voor de wereld? Klimt uw ziel omhoog op de vleugels van heilige verlangens naar een beter leven dan de wereld biedt?

Dan is het zeker dat de koers van uw ziel naar de hemel is! Wanneer uw ziel uw aardse lichaam verlaat, wachten de engelen om haar in de schoot van Christus te dragen. De plaats waar u naar hunkerde en waar u het liefst wilde zijn.

Maar de duivelen staan klaar om de ziel van de meeste mensen in de diepten onder de aarde te werpen omdat zij altijd naar de aarde neigden.

